

РЕШЕНИЕ

№ 9756

гр. София, 20.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 27.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11816** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „ВФС България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] , чрез И. Ж., представляващ дружеството и адв. Н. , процесуален представител против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0953-000297 от 12.11.2024 г., издадена от ВПД началник група към ОДМВР В. , сектор ПП , с която заповед, на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на дружеството е наложена принудителна административна мярка "прекръпяване на регистрацията на ППС", за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Изтъква се, че дружеството не е знаело, че водача е бил лишен от право да управлява МПС. Сочи нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., която поддържа жалбата, претендира разноски.

Заинтересованите страни, представлявани от адв. Н. поддържат жалбата.

Ответникът по жалбата редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не

изпраща представител. Не изразява становище изразява по жалбата.

От фактическа страна е установено следното:

На 12.11.2024г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 3278215 на Т. Н. Б.. Административно наказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 12.11.2024 г. по път Е-79 , км 13+300 с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлява състав от ППС с влекач Волво с рег. № Сав 5722 СН , собственост на ВФС България ЕООД, с прикачено полуремарке Тракон Тос 1210 с рег.№ Сав 9303 ЕА, собственост на Рванспрес Д. ЕООД, като след справка в съответния регистър е установено, че водачът е лишен от право да управлява МПС с връчено и влязло в сила НП 24-0953-000 737, влязло в сила на 13.09.2024г. /неправоспособен/. Нарушен е чл. 150а ал.1 от ЗДВП

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП, на дружеството- жалбоподател е наложена принудителна административна мярка - "прекратяване на регистрацията на ППС", за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на посочената дата е спрян за проверка движещият се по път Е-79 , км 13+300 с посока на движение от [населено място] към [населено място] състав от ППС с влекач Волво с рег. № Сав 5722 СН , собственост на ВФС България ЕООД с прикачено полуремарке, управляван от Т. Н. Б.. При проверката е установено, същият е лишен от право да управлява МПС по силата на влязло в сила НП, влязло в сила от 13.09.2024г. Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед и АУАН.

От правна страна съдът намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес - адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДВП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 368з-2929/01.11.2024г. на Директор на Областна дирекция на МВР - В., с която на основание чл. 43, ал. 4 във вр. с, ал. 3, т. 1 от ЗМВР във вр. с чл. 165 и чл. 172, ал. 1 от ЗДВП са определени длъжностни лица, които да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки от ЗДВП.

Следователно, обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП № 24-0953-000297 от 12.11.2024 г., издадена от ВПД началник група към ОДМВР В. , сектор ПП, е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално

правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление - неспособен водач. С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0953-000297 от 12.11.2024 г., издадена от ВПД началник група към ОДМВР В. , сектор ПП е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Приложената на дружеството с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 12.11.2024 г. по път Е-79 , км 13+300 с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлява състав от ППС с влекач Волво с рег. № Сав 5722 СН , собственост на ВФС България ЕООД с прикачено полуремарке Тракон Тос 1210 с рег.№ Сав 9303 ЕА, собственост на Рванспрес Д. ЕООД, като след справка в съответния регистър е установено, че водачът е лишен от право да управлява МПС с връчено и влязло в сила НП 24-0953-000 737, влязло в сила на 13.09.2024г. /неспособен/

Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неспособен водач.

Не е спорно по делото, че процесния автомобил е бил управляван от неспособен водач и респ., че ПС, обект на приложената с оспорената заповед за налагане ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, е собственост на цитираното дружество.

От събраните по делото писмени доказателства не се оборват установените в хода на административното производство обстоятелства.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е

наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В случая, административният орган не само е имал право, но и задължение да издаде заповед за прилагане на предвидената в чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП принудителна административна мярка, доколкото нормата е императивна и органът действа в условията на обвързана компетентност, т. е. преценката и мотивите за прилагане на принудителната мярка са направени от законодателя при създаване на правната норма.

Наложена принудителна административна мярка е съобразена и с целта на закона, установена както в обществен интерес, така и в интерес на самия водач - да се гарантира безопасността на движението по пътищата, като се предотвратят тежките последици при управление на МПС от водачи, които са правоспособни и представляват сериозен риск както за себе си, така и за останалите участници в движението по пътищата. Не се установява и засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото за постигане на целта, за която е издадена оспорената заповед. В този смисъл не са налице основания нито за отпадане на процесната принудителна административна мярка, нито за намаляване на срока на действие.

Принудителните административни мерки са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Целта на принудителните административни мерки, налагани по реда на чл. 171 от ЗДвП е да се осигури безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Конкретно, принудителна административна мярка, приложена по реда на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, видно от съдържанието на същата законова норма, е преустановителна по характера си, т. е. тя се налага за да се преустанови извършването на едно нарушение, като цели възстановяването на законосъобразното фактическо състояние. Това предполага към датата на издаване на административен акт за прилагане на ПАМ, административното нарушение да съществува. В случая административният орган правилно е отчел факта, че се касае за прилагане на преустановителна ПАМ, като законоустановените изисквания за взетото административно решение са обективирани към датата на волеизявлението на административния орган, последното е задължително условие за точното прилагане на закона.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ВФС България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], чрез И. Ж., представляващ дружеството и адв. Н., процесуален представител, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0953-000297 от 12.11.2024 г., издадена от ВПД началник група към ОДМВР В., сектор ПП.

Решението е окончателно.

Съдия: